

Patrick Lagrou
Dolfijnen vrij!

δ

‘De vraag is niet of dieren verstandig zijn. Noch of ze kunnen praten. Maar wel of ze kunnen lijden.’

- Jeremy Bentham (1748-1832), een filosoof en sociaal hervormer in het negentiende-eeuwse Engeland

‘De grootheid van een natie kan worden beoordeeld op basis van de manier waarop haar dieren worden behandeld.’

- Mahatma Gandhi (1869-1948), een belangrijke volksleider tegen de Britse koloniale overheersing in India

‘Voor de mens die werkelijk ethisch is, is alle leven heilig. Ook het leven dat zich ten opzichte van de mens op een lager niveau bevindt.’

- Dr. Albert Schweitzer (1875-1965), een groot denker die in 1952 de Nobelprijs voor de Vrede kreeg

‘We moeten onszelf bevrijden door onze kring van mededogen uit te breiden en door alle levende wezens en de gehele natuur in haar schoonheid te omhelzen.’

- Dr. Albert Einstein (1879-1955), een van de grootste geleerden van de twintigste eeuw

‘Wie dolfijnen in gevangenschap bestudeert, zal evenveel leren als iemand die mensen wil bestuderen en zich hierbij beperkt tot gevangenen in eenzame opsluiting.’

- Jacques-Yves Cousteau (1910-1997), de uitvinder van de moderne duikapparatuur, die prachtige natuurdocumentaires draaide en zich jarenlang inzette voor het behoud van de oceanen

1

*Key Largo, Florida, zaterdag 15 februari,
even voor zonsondergang*

In het crisiscentrum van Monroe County rinkelde de telefoon. Evelyn Campo, die wachtdienst had, nam de hoorn op en luisterde. Aan de andere kant van de lijn klonk de stem van de manager van het luxueuze Key Largo Grande Hotel. Hij was behoorlijk opgewonden. ‘We hebben een probleem ...’ begon hij. Evelyn had al een vermoeden wat dat probleem was, de nachtmerrie van elke hotelmanager: zelfmoord of een poging tot. En zij zouden zo snel mogelijk de vuile was moeten gaan ophalen. ‘We hebben een van onze klanten uit het water moeten halen,’ vervolgde de manager. Dan toch geen zelfmoord, dacht Evelyn. Een of andere toerist die verdronken is. Of toch bijna. ‘De man is zwaargewond,’ ging de man verder, ‘en we weten niet of hij nog in leven is ...’ Daar heb je het weer, dacht de telefoniste. Weer zo’n sukkel die onder een speedboot terechtgekomen is. Verbieden moesten ze dat! ‘Waarschijnlijk een of ander zeedier ...’ ‘Toch geen haai!’ onderbrak Evelyn hem. ‘Ik weet het niet,’ zei de man. ‘Ik heb het slachtoffer nog niet gezien.

Onze redders doen hun best om hem te reanimeren, maar we hebben dringend hulp nodig.'

'Komt in orde. De ambulance is er zo meteen,' antwoordde Evelyn, en ze legde de hoorn neer.

'Een haai,' zei ze halfluid, 'het zal ongetwijfeld een haai zijn!'

Nog geen halve minuut later vertrok er een ambulance naar het Key Largo Grande Hotel. De weg naar het hotel was niet moeilijk te vinden.

Op de Florida Keys, een reeks eilandjes die als een parelsnoer aan elkaar hingen en zich uitstrekten over een afstand van bijna tweehonderd kilometer, was maar één hoofdweg:

de befaamde Overseas Highway.

Grote delen van die weg bestonden uit kilometerslange bruggen, die de tientallen eilanden en eilandjes met elkaar verbonden.

Maar deze keer zou de chauffeur van de ambulance over geen enkele brug hoeven te rijden.

De afstand die Craig Burton moest afleggen, bedroeg nog geen zes kilometer.

Over vijf minuten zouden hij en zijn twee collega's al ter plaatse zijn. Hopelijk waren ze nog op tijd.

Volgens Evelyn ging het om een haai.

Hoewel Craig al meer dan tien jaar in Florida werkte, had hij nog maar een paar keer gehoord dat zwemmers in moeilijkheden waren gekomen door een haai. Hij wist niet wat hij zou aantreffen, en voor alle zekerheid bereidde hij zich op het ergste voor.

Met loeiende sirenes bereikte Craig het hotel.

Maar toen hij de hoofdweg verliet, zette hij die af.
Hotelmanagers hadden niet graag
dat hun gasten opgeschrikt werden.
Om dezelfde reden sloegen ze het pad in
dat bestemd was voor de leveranciers.
Dan zouden de hotelgasten hen zeker
niet te zien krijgen.
Niet ver van het water kwam de ambulance
tot stilstand. De drie inzittenden pakten
hun spullen en haastten zich naar het privéstrandje
van het hotel. Daar wees een van de redders hun
het lokaaltje aan waar ze het slachtoffer
binnen hadden gebracht.
Op een behandelingstafel die omgeven werd
door surfplanken, duikmateriaal en zwemboeien,
lag een man. Naast hem zat iemand
die zijn vriend bleek te zijn.
Die was helemaal van de kaart.
Het eerste wat de drie hulpverleners opviel,
was dat het slachtoffer
geen bloederige wonden vertoonde.
De hele buikstreek van de man zag echter rood,
alsof hij hevig verbrand was.
Maar bij nader toezien was dat niet de oorzaak.
Het wees alleen maar op een heel ernstige
inwendige bloeding. Zoiets had Craig
in zijn hele carrière nog niet gezien.
Hoe had die man dat opgelopen?
Zoiets kon niet het werk van een haai zijn!
'Hoe is dat gebeurd?' vroeg de chauffeur
aan de vriend van het slachtoffer.
'We waren aan het zwemmen,' zei Dick Rogers,

‘en toen viel hij ons aan.’
‘Dan toch een haai?’ vroeg Craig.
‘Nee, een dolfijn!’

2

*Long Island, Bahama's, vrijdag 21 februari,
om vijf uur 's avonds*

Als een blad dat van een tak viel,
dwarrelde de duikvin langzaam naar beneden.
Maar net voordat de vin
de zanderige bodem bereikte, werd hij onderschept.
Een van de mannetjesdolfijnen had zich losgemaakt
uit het groepje om de vin net op tijd op te vangen
met zijn snuit.

Het dier zwom langzaam naar boven
en duwde het speeltje behendig voor zich uit.
Zo snel hij kon, zwom Marijn naar de dolfijn toe.
Dat was niet gemakkelijk met maar een vin
aan zijn voet. Hopelijk liet de dolfijn de vin los.
Anders zou Marijn zijn duik vroegtijdig
moeten beëindigen.

Gelukkig had de dolfijn er snel genoeg van.
Toen het dier doorhad wat Marijn wilde,
zocht het snel iets anders om zich mee bezig
te houden. De aandacht van de dolfijn
werd getrokken door een bundeltje sargassowier.
Terwijl de jongen naar beneden dook om zijn duikvin
op te vissen, had het dier het groene spul
al te pakken.

Deze keer zorgde Marijn ervoor dat zijn vinnen
goed vastzaten.

Hij zou ze geen tweede keer verliezen.
De jongen keerde zich om en zocht naar de dolfijn.
Hij schoot in de lach toen hij zag

welke fratsen het dier uithaalde met het wier.
Dolfijnen boeiden en verrasten hem nog steeds,
hoe vaak hij ze ook al geobserveerd had.
Het waren echt fantastische dieren.
Precies daarom kon Marijn maar niet begrijpen
waarom mensen hun zulke
verschrikkelijke dingen aandeden.
Hij was nog maar een week terug
op zijn vertrouwde eiland in de Bahama's
en de gebeurtenissen in Japan spookten
nog door zijn hoofd. De hele reis was eigenlijk
één grote nachtmerrie geweest*.
Hij had deze week al vaak gewenst
dat hij het nooit had meegemaakt.
De gruwelen die hij gezien had,
hadden diepe sporen nagelaten.
Marijn twijfelde of hij die ooit nog
zou kunnen uitwissen. Hopelijk kwam er snel
een einde aan die bloedige activiteiten.
Maar als hij de laatste berichten van Bruce
en Sandy mocht geloven, was de verandering
niet voor morgen. Het jachtseizoen liep weliswaar
ten einde, maar niets garandeerde hun
dat de Japanners er in het najaar niet opnieuw
aan begonnen ...
En dan was er nog Talitha.
Toen Marijn op de avond van Valentijn aankwam,
had hij gehoopt dat het meisje hem op het vliegveld
zou opwachten. Maar dat was
een grote vergissing geweest.

* Zie *'Red de dolfijnen!'*

Eigenlijk had hij beter moeten weten.
Hij was in januari niet alleen heel onverwacht op reis vertrokken, hij had ook bijna zes weken lang niets van zich laten horen. De Japanse dolfijnen hadden hem zo in beslag genomen, dat hij nauwelijks aan Talitha had gedacht. Toch had Marijn gehoopt dat alles weer in orde zou komen op Valentijn. Maar toen had de wet van Murphy toegeslagen. Alle vluchten van 13 februari waren volgeboekt en hun vlucht de volgende dag had veel vertraging. Hij kwam pas 's avonds laat op het eiland aan. Geen wonder dat Talitha niet was komen opdagen. Toen hij haar daarna bij haar oma had opgezocht, kreeg hij haar niet eens te spreken. Dat gebeurde pas de volgende dag. Toen leerde hij een Talitha kennen die hij nog nooit had gezien. Het meisje was erg veranderd. Hoeveel argumenten hij ook aanhaalde, hoeveel verontschuldigen hij ook uitte, ze had er geen oren naar. Hij was in de fout gegaan. Het was bijna onvergeeflijk wat hij had gedaan! En ongelijk had ze natuurlijk niet. Maar dat was allemaal het gevolg van Marijns inzet voor de dolfijnen. Niet toevallig dieren die ook Talitha na aan het hart lagen. Of niet meer? Was er misschien iets tussen hen in gekomen? Iets wat een plaatsje in haar hart had veroverd? Marijn had er het raden naar. Hoewel, toen hij haar ernaar vroeg,

had hij na een lange aarzelings
een ontwijkend antwoord gekregen.
Was er dan toch iets? Iets wat hij niet
of nog niet of niet meer mocht weten?
Was er tijdens zijn lange afwezigheid
misschien iets met haar gebeurd?
Maar wat Marijn ook probeerde
om dat te achterhalen,
Talitha bleef een gesloten boek voor hem.
En gisteren was ze dan samen met haar oma
voor enkele weken naar
het nabijgelegen Haïti vertrokken.
Nu was het zijn beurt om in de kou
te blijven staan ...
Marijn kreeg er kop noch staart aan.
Dan toch liever dolfijnen.
Die waren ook niet zo gemakkelijk te doorgronden,
maar bleven wel vriendelijk. Meer zelfs,
wat hij door Talitha tekortkwam,
leken Derby en de anderen te willen compenseren.
Het was bijna alsof de dieren doorhadden
wat hij in Japan voor hun soortgenoten had gedaan.
Marijn had de voorbije dagen dan ook
heel mooie momenten met hen beleefd.
Maar nu de avond viel, werd het toch tijd
om op te stappen.
Straks kregen ze bezoek
van professor Valentin Blanco,
een collega van Marijns vader,
die in Florida werkte. Die afspraak was al
maanden geleden geregeld. De man zou hier
een week blijven om een aantal experimenten